

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 143/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 125/2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 125/2005 (sťažovateľka zjavne nesprávne uvádza v petite sťažnosti „7 C 123/2008“, pozn.), v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 790/2014 z 10. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako aj z predloženého spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení navrhovateľky účastníčkou napadnutého konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode, ktoré začalo podaním návrhu okresnému súdu 23. mája 2005.

Sťažovateľka v sťažnosti popísala priebeh súdneho konania a okrem iného uvádza:

„V predmetnej veci do roku 2015 nebolo vydané žiadne meritórne rozhodnutie vo veci. Dňa 11. 06. 2015 Okresný súd Čadca vydal rozsudok č. 8 C/125/2005, ktorým rozhodol

O rozdelení nášho bezpodielového spoluvlastníctva. Teda od roku 2005, kedy bola na OS Čadca podaná žaloba, do roku 2015, teda 10 rokov trvalo, kým súd v predmetnej veci prvý krát meritórne rozhodol. Pritom mám za to, že nejde o zložitú vec.

Proti predmetnému rozsudku Okresného súdu som podala odvolanie zo dňa 15. 05. 2015, Okresnému súdu Čadca doručené dňa 24. 06. 2015. Rovnako tak aj žalovaný proti predmetnému rozsudku podar odvolanie a to dňa 23. 06. 2015. O odvolaní rozhodol Krajský súd Žilina uznesením č. 11 Co/443/2015-713 zo dňa 19. 01. 2016 a to tak, že rozsudok Okresného súdu Čadca č. 8 C/125/2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Teda opätovne sa vytvoril priestor právnej neistoty a nedomohla som sa svojho práva právoplatným rozhodnutím.

Následne bol spis vrátený Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie. Okresný súd Čadca v predmetnej veci vytýčil pojednávanie na termín 25. 04. 2016, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o návrhu žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania a vykonanie ďalších dopytov. Dňa 23. 05. 2016 žalovaný predložil doplnenie nových položiek. Dňa 24. 05. 2016 právna zástupkyňa žalovaného predložila návrh na

vykonanie ďalších dôkazov. Dňa 30. 05. 2016 som sa prostredníctvom môjho právneho zástupcu vyjadrila k zápisnici z pojednávania, ktoré sa konalo dňa 25. 04. 2016. Dňa 06. 06. 2016 som sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného, ktoré mi bolo doručené. Následne sa v spise nič nekonalo a sudkyňa až dňa 24. 11. 2016 žiadala vykonať dotazy a výzvy. Dňa 06. 12. 2016 na výzvu sudkyne reagoval Okresný úrad Námestovo a Katastrálny úrad Námestovo. Nemocnica s poliklinikou Čadca, Základná škola Čadca Horelica. Dňa 09. 12. 2016 na výzvu sudkyne reagovala ZŠ Oravská lesná. 12. 12. 2016 odpovedal Mestský úrad Čadca. 14. 12. 2016 odpovedala [REDAKOVANÉ]. 16. 12. 2016 som súdu zaslala moje stanovisko k vyjadreniam odporcu, ktoré mi až v tomto čase boli zaslané. 19. 12. 2016 sa vyjadril žalovaný na výzvu súdu. 20. 12. 2016 odpovedala Alianz Slovenská poisťovňa.

Vzhľadom na veľký časový odstup od posledného pojednávania na Okresnom súde Čadca som dňa 17. 02. 2017 zaslala na Okresný súd Čadca sťažnosť na prieťahy v konaní s poukazom na nečinnosť súdu v predmetnej veci. Po prijatí mojej sťažnosti sudkyňa dňa 20. 02. 2017 vo veci vytýčila termín pojednávania na deň 26. 04. 2017.

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že Okresný súd Čadca v roku 2016 v predmetnej veci vykonal minimum úkonov, ktoré by smerovali k ukončeniu sporu a odstráneniu právnej neistoty. O tejto skutočnosti svedčí i to, že súd vo veci vytýčil termín pojednávania až následne po doručení mojej sťažnosti súdu. Je nemysliteľné, aby sa v jednej súdnej veci pojednávalo len jedenkrát ročne. Takýmto spôsobom by nedošlo k ukončeniu nášho sporu. Preto som nútená obrátiť sa so svojou sťažnosťou na Ústavný súd SR, aby mi poskytol ochranu môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Nakoľko od podania návrhu v roku 2005 do dnešného dňa tento takmer 12-ročný súdny spor nebol právoplatne skončený, mám za to, že konaním Okresného súdu Čadca dochádza k prieťahom v konaní, a práve z tohto dôvodu podávam túto sťažnosť, nakoľko bolo porušené moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na verejné prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nejedná sa pritom o zložitú vec a ja ako účastník konania som súdu súčinná, nakoľko na každú výzvu súdu som odpovedala. Napriek tomu sa neviem domôcť môjho práva na súdne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku trvania konania a aj skutočnosť,

že konanie do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené, domáham sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Poukazujem na skutočnosť, že stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzam pre dĺžku doterajšieho konania, ktoré stále nie je právoplatne skončené, má nepriaznivý vplyv na moju psychiku, pričom ako strana konania nemám reálnu možnosť ovplyvniť dĺžku prebiehajúceho konania, čo vo mne vyvoláva pocit bezmocnosti a to aj pri uplatňovaní mojich práv.

Som presvedčená, že za týchto okolností sa vyžaduje nielen vyslovenie porušenia práva a príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základných práv sťažovateľky, ale aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako prostriedku na dovŕšenie ochrany porušovaných základných práv mňa ako sťažovateľky. Z týchto dôvodov považujem za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške 5.000,- €.“

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Pred predbežným prerokovaním sťažnosti sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k nej vyjadrila predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 804/2017 z 23. mája 2017, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vec napadla dňa 23. 5. 2005 a bola pridelená na konanie zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ]. K prieťahom v konaní došlo v čase, keď bolo nariadené znalecké dokazovanie súdnym znalcom [REDAKOVANÉ], ktorý bol dvakrát urgovaný na podanie znaleckého posudku. Ďalšiemu súdnemu znalcovi [REDAKOVANÉ] bola uložená štyrikrát poriadková pokuta.

Dňa 7. 2. 2013 bol spis z dôvodu dlhodobej PN sudkyne [REDAKOVANÉ]. Dňa 17. 5. 2013 bol spis pridelený na konanie [REDAKOVANÉ]. Dňa 8. 1. 2014 bol spis opätovne pridelený [REDAKOVANÉ]. Dňa 7. 10. 2014 bol spis po nástupe [REDAKOVANÉ] na PN pridelený na konanie [REDAKOVANÉ]. Sudkyňa nariadila spis predložiť na ďalšie

pridelenie inému sudcovi z dôvodu, že čerpá dovolenku a z dôvodu, že 1. 1. 2015 bude mať prerušený výkon funkcie sudcu. T. č. je konajúcou sudkyňou [REDACTED].

K prietahom v konaní prispeli i samotní účastníci konania svojim konaním (podávanie nových návrhov na vykonanie dokazovania, nariadenie znaleckého dokazovania, vykonanie dopytov, odvolania).“

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie (vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 125/2005) už bolo predmetom ústavného prieskumu na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 790/2014 z 10. marca 2015. Označený nález nadobudol právoplatnosť 30. apríla 2015, pričom ústavný súd v ňom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu ďalej konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ako aj úhradu trov konania.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd prieskum postupu okresného súdu v napadnutom konaní zameril na obdobie po nadobudnutí právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 790/2014. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že v napadnutom konaní boli v rozhodnom období (od 30. apríla 2015, pozn.) vykonané nasledujúce procesné úkony:

1. Opatrením predsedníčky okresného súdu bol spis opätovne pridelený pôvodnej sudkyňi od 9. marca 2015 (po jej návrate do výkonu funkcie sudcu po jeho predchádzajúcom prerušení, pozn.).

2. Dňa 23. apríla 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré okresný súd po výsluchu k jednotlivým položkám majetku odročil na účel poskytnutia lehoty na vyjadrenie sťažovateľke k vyjadreniu odporcu, ktoré jej bolo doručené na pojednávaní.

3. Sťažovateľka podala písomné stanovisko k vyjadreniu odporcu 12. mája 2015.

4. Odporca podal písomné vyjadrenie vo veci 26. mája 2015.

5. Na pojednávaní uskutočnenom 28. mája 2015 okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a strany sporu predniesli záverečné reči; pojednávanie bolo odročené na účel vyhlásenia rozsudku.

6. Dňa 11. júna 2015 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol učený rozsah BSM a BSM vypořiadané tak, že hnutelné veci pod položkami 1 až 36 a hodnota investícií do bytu boli prikázané do vlastníctva odporcovi, ktorému okresný súd uložil povinnosť uhradiť sťažovateľke (na vyrovnanie) sumu 2 762,42 €. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo obom účastníkmi doručené 11. júna 2015.

7. Sťažovateľka požiadala 12. júna 2015 o opravu chyby v počítaní v sume, ktorú jej je povinný uhradiť odporca na vyrovnanie (podľa sťažovateľky má správne zniet' na 3 177,35 €).

8. Odporca podal 24. júna 2015 odvolanie proti rozsudku z 11. júna 2015 podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku.

9. Sťažovateľka podala 24. júna 2015 odvolanie proti výroku č. IV a V rozsudku požadujúc vyššiu sumu vyrovnania, ako aj z dôvodu, že motorové vozidlo nebolo zahrnuté do masy BSM.

10. Uznesením z 21. júla 2015 okresný súd opravil písársku chybu v dátume vydania rozsudku a návrh sťažovateľky na vydanie opravného uznesenia zamietol.

11. Uznesením z 10. septembra 2015 okresný súd uložil každému z účastníkov konania zaplatiť súdny poplatok za svoje odvolanie.

12. Sťažovateľka podala 16. septembra 2015 vyjadrenie k odvolaniu odporcu.

13. Odporca uhradil súdny poplatok za odvolanie zložením sumy na účet okresného súdu 14. septembra 2015.

14. Sťažovateľka uhradila súdny poplatok za odvolanie zložením na účet okresného súdu 28. októbra 2015.

15. Spis bol predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na účely rozhodnutia o odvolaní 6. novembra 2015.

16. Uznesením sp. zn. 11 Co 443/2015-713 z 19. januára 2016 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“) krajský súd rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho určenia rozsahu masy BSM, ako aj jej vyčíslenia. Spis bol doručený okresnému súdu 21. januára 2016.

17. Opatrením predsedníčky okresného súdu z 25. novembra 2015 bola z dôvodu skončenia funkcie sudcu zákonnej sudkyne vec pridelená od 27. novembra 2015 inej zákonnej sudkyňi.

18. Opatrením z 9. februára 2016 bola vec pridelená novej zákonnej sudkyni po jej vymenovaní do funkcie.

20. Odporca sa písomne vyjadril k zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podaniami doručenými okresnému súdu 29. februára 2016 a 15. marca 2016.

21. Sťažovateľka podala písomné vyjadrenie k zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu 9. marca 2016.

22. Dňa 25. apríla 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi a výsluchom svedkov a pojednávanie bolo odročené na účel obstarania stanovísk finančných inštitúcií.

23. Odporca sa písomne vyjadril k niektorým veciam patriacim do BSM podaním z 25. apríla 2016. K tomuto vyjadreniu zaujala stanovisko sťažovateľka podaním z 2. mája 2016.

24. Podaním z 23. a 24. mája 2016 odporca predložil nové dôkazy o výdavkoch vynaložených na spoločný majetok a navrhol zohľadniť ich pre účely vypořádania BSM.

25. Podaním z 30. mája 2016 sa odporca vyjadril k zápisnici z pojednávania.

26. Sťažovateľka podala 6. júna 2016 vyjadrenie k návrhu odporcu.

27. Okresný súd si vyžiadal dôkazy o príjmoch účastníkov konania, informácie z katastra nehnuteľností a finančných inštitúcií v zmysle pokynov odvolacieho súdu.

28. Podaniami doručenými okresnému súdu 16. decembra 2016 a 25. apríla 2017 sa k veci vyjadrila sťažovateľka a následne podaním doručeným okresnému súdu 19. decembra 2016 predložil svoje vyjadrenie aj odporca.

29. Na pojednávaní uskutočnenom 26. apríla 2017 bolo po vykonaní výsluchov svedkov a účastníkov vyhlásené dokazovanie sa skončené a pojednávanie bolo odročené na účel vyhlásenia a doručenia rozsudku.

30. Rozsudkom č. k. 8 C 125/2005-889 z 22. mája 2017 okresný súd určil rozsah BSM, hnutel'né veci prikázal účastníkom konania, pohľadávku z titulu investícií voči rodičom žalovaného prikázal žalovanému, žalovanému prikázal uhradiť žalobkyni na vyrovnanie podielov sumu 1 947,81 €, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a obom účastníkom konania uložil zaplatiť súdny poplatok. Rozsudok bol doručený obom účastníkom osobne 22. mája 2017 pri jeho vyhlásení.

31. Dňa 10. januára 2018 bol spis z dôvodu podania odvolania predložený k súdu, na ktorom v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti prebieha odvolacie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 790/2014 z 10. marca 2015 (do 30. apríla 2015)

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd o namietanom porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní už rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 790/2014 z 10. marca 2015, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v časti vzťahujúcom sa na obdobie do nadobudnutia právoplatnosti označeného nálezu (30. apríl 2015) ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 790/2014 z 10. marca 2015 (od 30. apríla 2015)

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ešte pred posúdením postupu okresného súdu v rozhodnom období ústavný súd poznamenáva, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadnejšie odlišnosti (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03), čo umožňuje ich namietané porušenie preskúmať spoločne.

Pri prieskume postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, v ktorej opakovane uvádza, že zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99).

Z popisu postupu okresného súdu v napadnutom konaní obsiahnutého v časti I tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd v rozhodnom období (trvajúcim necelé tri roky) konal v zásade plynulo, a to aj po zrušení jeho rozsudku z 11. júna 2015 krajským súdom, keď sa sústredil na naplnenie pokynov odvolacieho súdu, uskutočňoval pojednávania (celkom šesť pojednávaní) a dvakrát vo veci meritórne rozhodol, pričom sa musel vyporiadať aj s procesnými úkonmi účastníkov konania, ktorí v rozhodnom období opakovane rozširovali okruh predmetov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že v rozhodnom období nedošlo v napadnutom konaní k dlhším obdobiam neodôvodnenej nečinnosti. Vychádzajúc z obsahu zrušujúceho uznesenia krajského súdu však možno okresnému súdu vytknúť nesústredujúcu, resp. neefektívnu činnosť v období do vydania rozsudku z 11. júna 2015, ktoré vyústilo do zrušenia jeho meritórneho rozhodnutia krajským súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie, čo spôsobilo predĺženie napadnutého konania.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu

sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Aplikujúc už uvedené právne východiská na vec s'ťažovateľky ústavný súd konštatuje, že v rozhodnom období došlo v postupe okresného súdu v napadnutom konaní k určitým nedostatkom, ktorých intenzita však podľa názoru ústavného súdu nedosahuje ústavný rozmer, a preto túto časť s'ťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni s'ťažovateľke obrátiť sa opätovne so s'ťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti podľa jej názoru v napadnutom konaní (po prípadnom zrušení rozsudku z 22. mája 2017 a vrátení veci odvolacím súdom) dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018